

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

# ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ  
ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Η'. - ΤΕΥΧ. Α' ΚΑΙ Β'.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ ΚΑΙ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Ὅσα ἔστι περὶ τοῦ τοῦ δευτέρου ἀρχαίου  
βουλεύματος ἢ περὶ παιδείας καὶ αἵματος καὶ  
τῶν αὐτοῦ αἰτίων. (Πλάτ. Θεάγ.).



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1885

Α. Ι. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

γυμνασιάρχου

## ΩΙ ΔΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ.

Εἰς τὸν Ὀλύμπου ἐπάνω,

Ὅστις ἦτο κατοικία

Τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν,

Οἱ ποιμένες, ὅταν τᾶστρο

Ἐν νυκτὶ λάμπουν αἰθρία,

Φάσμα βλέπουν φοβερόν.

Ἐν ᾧ σείεται τὸ ὄρος

Γιγαντώδης γυνὴ φθάνει,

Δόρυ δὲ μακρὸν κρατεῖ·

Λάμπ' εἰς τὴν ξανθὴν τῆς κόμην

Μὲ ἀδάμαντας στεφάνη,

Τὴν κοσμεῖ χλαμὺς χρυσῆ.

Ὡς φαιδρὰ τὸ πρῶτον εἶνε·

Ἄλλὰ μόλις περίξ βλέμμα

Ῥίψη μ' ἐκπληξίν πολλήν,

Κ' ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ρέουσ

Δάκρυα μιγμένα μ' αἷμα,

Λυγμοὶ πνέγουν τὴν φωνήν.

Ἄργα τέλος τὴν μεγάλην

Ὅπως θλίψιν ἐλαφρώση,

Μετὰ γόων ἐκβοᾶ·

Αἰ δὲ φάραγγες αἰ περίξ

Τὴν φωνὴν ἀντανακλώσιν

Ὡς νεᾶνις κλαθμηρά.

Ἡ βασίλισσα τοῦ κόσμου  
 Εἶσαι σὺ, Μακεδονία  
 Πρώτη χώρα Ἑλληνίς;  
 Οἶμοι! κεῖτ' ἠρημωμένη  
 Τῶν Μουσῶν ἢ Πιερία,  
 Ἡ κοιτὶς τῆς μουσικῆς.

Εἰς τὴν Ἐδεσσαν δὲν βλέπω  
 Βασιλέων ἀνδριάντας,  
 Τ' Ἀρχελάου τὰς στοάς,  
 Ἐνθα ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος  
 Τοὺς σοφοὺς ἐκάλει πάντας,  
 Καλλιτέχνας, ποιητάς.

Τοῦ Φιλίππου μου δὲν βλέπω  
 Τὸ ἀνάκτορον ἐν Πέλλῃ,  
 Τ' Ἀλεξάνδρου τὴν αὐλήν·  
 Ἐνθ' ἐσκέπτετο στραταρχαίης  
 Εἰς τὸν κόσμον νάποστέλλῃ  
 Μὲ στολὴν βασιλικήν.

Ἀριστοτέλες! ματαίως  
 Τοὺς αἰῶνας διατρέχεις  
 Φιλοσόφων ἡγεμῶν·  
 Εἰς τὰ Στάγειρά σου πλέον  
 Τὸ ἀνάκτορον δὲν ἔχεις,  
 Οὐδὲ στέφανον δαφνῶν.

Νῦν ὁ ξένος μαθητὴς σου  
 Ἀγαπᾷ τοὺς λίθους μόνον,  
 Ὅσοι μένουσιν παλαιοί.  
 Τῶν ἐγγόνων σου δὲν θέλει  
 Τὸν φρικτὸν νάκούσῃ πόνον,  
 Ἐν ᾧ κτήνη συμπαθεῖ.

Σελευκίδαι, Πτολεμαῖοι,  
Μόναρχοι τοῦ Βυζαντίου,  
Στῦλοι τοῦ Ἑλληνισμοῦ!  
Εἰσθε νῦν λησμονημένοι·  
Πτέρναι σᾶς πατοῦν ἀγρίου,  
Ναί, Ταταρικοῦ λαοῦ.

Οἴμοι! καὶ αὐτὸν νὰ λέγουν  
Σλαῦον θέλουν τὸν υἱὸν μου·  
Κ' ἡ Ὀλυμπιάς ἐγὼ  
Ἐκ τοῦ μνήματος, νομίζουν,  
Μὲ αὐτὸν τὸν ὄπλισμόν μου  
Θὰ βραδύνω νὰ φανῶ,

Εἰς τὰ στήθη τῶν νάρπηξω  
Τὴν ρομφαίαν μου, νὰ πέσουν  
Εἰς τὴν ὄψιν μου νεκροί,  
Μὲ τὸ αἷμά των νὰ εἶπω  
Ἡὼς τὴν δίψαν των θὰ σβέσουν  
Πλεονέκταε βδελύροί;

Φεῦ! σπαράσσειτ' ἡ ψυχὴ μου....  
Ἄλλ' ὅποια γλυκυτάτη  
Ἄρμονία ἀντηχεῖ!  
Εἰς πεδτόν, ἔνθα λίθος  
Ἄβρον πόδα δὲν ταράττει,  
Ποῦς παρθένων προχωρεῖ.

Ἄκουσον! ἐντείνουσιν ᾄσμα  
Πλήρες χάριτος... ὀργαῦνται....  
Ὅμιλοῦν Ἑλληνιστί,  
Καὶ τὰ βλέμματα δηλοῦσιν  
Ὅτι Ἑλλήνες καλοῦνται  
Οἱ μνηστῆρες οἱ πιστοί.

Ἐξ ἀρχαίων συγγραφέων  
 Μὲ φρονήματα μεγάλα  
 Ἔχουν πάντες ποτισθῆ,  
 Ὅπου κι' ἂν ὑπάγουν ξεύρου  
 Τῆς μητρὸς αὐτῶν τὸ γάλα  
 Πῶς ἀγνὸν θὰ φυλαχθῆ.

Εἶδον παῖδες τοὺς ἰμεγάλους  
 Ποταμοὺς καὶ τὴν μεγάλην  
 Τοῦ Ὀλύμπου κορυφήν,  
 Κ' εἰς τὰς φάραγγας ἀκούουν  
 Μὲ τοῦ αἵματος τὴν πάλην  
 Πῶς φυλάττουν τὴν τιμὴν

Ἐνθυμοῦντ' ὁ Νικοτσάρας  
 Καὶ ὁ Λάμπρος ὁ Κατσώνης  
 Μὲ τὸν φλογερὸν δαυλὸν  
 Ὡς τὴν Θράκην πῶς διῆλθον  
 Καὶ τὴν χώραν τῆς Δωδώνης  
 Τρόμον σπείροντες δεινόν·

Αἱ μητέρες πῶς τὰ τέκνα  
 Εἰς τὴν Νιάουσαν κράτουσαι  
 Ἐπιπτον εἰς ποταμόν,  
 Κ' αἱ παρθένοι τῆς Κασσάνδρας  
 Πῶς φρικτὰ πυροβολοῦσαι  
 Ἐθνησκον μὲ τὸν ἐχθρόν.

Ἔχουν ἀδελφοὺς πετῶντας  
 Ὡς δελφίνες εἰς τὸ κῦμα,  
 Συγγενεῖς ἀπανταχοῦ·  
 Θέλουν δὲ τὴν χεῖρα δώσῃ,  
 Ὅταν οὗτοι μὲ τὸ βῆμα  
 Ἐλθωσι τοῦ μαχητοῦ.

Ναί, ἢ θὰ ἔλθουν· ἢ φρονεῖτε  
 Τὴν Ῥοδόπην ἂν δὲν λάβῃ,  
 Τὸ Παγγαῖον ἢ Ἑλλάς,  
 Ὅτι δύναται νὰ ζήσῃ  
 Καὶ δὲν ἀπειλεῖται βλάβῃ  
 Ἀπὸ Σλαυϊκᾶς ὀρδᾶς;

ὦ! ἂν πρόκειται νὰ ζήσῃ  
 Δίχως νᾶχη μεγαλειῶν  
 Μαραμμένη, φθισικὴ,  
 Ἐὰν ἢ Κλειῶ θὰ γράφῃ  
 Πῶς τὸν ἄδοξόν της βίον  
 Εἶχον μόνον δισταγμοί,

Κάλλιον ἄς γείνη τέφρα,  
 Οἱ δ' αἰῶνες νάναφέρουν  
 Οἱ κατόπιν συμπαθῶς·  
 Κεῖται ἔδῳ ὁ Ἕλληνας δάφνας  
 Μόνον οἱ λαοὶ τῷ φέρουν,  
 Οὓς ἐδίδαξεν αὐτός.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ  
 ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ  
 ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ  
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ